

Mozes & Paulus de uitdelers van wet & genade

I N H O U D

Inleiding.....	2
Hoofdstuk I De autoriteit van Paulus.....	2
Hoofdstuk II Het persoonlijk element in de brieven van Paulus.....	4
Hoofdstuk III Hoe Paulus zijn autoriteit ontvangen heeft.....	5
Hoofdstuk IV Het belang van zich stellen onder gehoorzaamheid van Paulus' autoriteit.....	8
Hoofdstuk V De gevolgen van het afwijken van Paulus' boodschap.....	11
Hoofdstuk VI De boodschap van Mozes vergeleken met die van Paulus.....	12
De Wet ten opzichte van de genade.....	
Genade niet gebaseerd op verbonden.....	
Kanaän en de hemelen.....	
Wij zijn Gods erfenis.....	
God heeft gesproken.....	
Nabij gekomen.....	
Een getuigenis voor engelen en mensen.....	
Toegerust tot geestelijke overwinning.....	

MOZES EN PAULUS, DE BEDIENAREN VAN WET EN GENADE

Door: Cornelius R. Stam

"Want ik spreek tot u, heidenen, voor zover ik de apostel der heidenen ben, maak ik mijn bediening heerlijk."

"Maar ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie dat door mij verkondigd is, niet is naar de mens.

"Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus."

- Apostel Paulus in Rom.11:13 en Gal.1:11,12

INLEIDING

Zij die het kenmerkende karakter van de boodschap en het apostelschap van Paulus nog niet begrijpen, klagen er voortdurend over dat wij hem teveel naar voren brengen. Uitgedrukt in de woorden van een kritikus: "In de Roomse Kerk is het 'Maria; Maria; Maria;' bij deze 'genade'-mensen luidt het: 'Paulus; Paulus; Paulus'". Gevolg van deze kritiek is dat sommigen, die wel zien dat Paulus vanuit de hemel werd aangewezen om de huidige bedeling der genade in te leiden, zich beginnen te verontschuldigen en onder voorbehoud naar die Schriftgedeelten verwijzen waarin Paulus aan zijn bijzondere apostolische opdracht en autoriteit vasthoudt. Zo lopen zij echter in dezelfde val die de Kerk zo heeft verlamd en gebonden. Zij verwarren de boodschap en het programma dat aan Paulus werd toevertrouwd met datgene wat tevoren aan de twaalven werd toevertrouwd.

Het eenvoudige feit is, dat waar over het algemeen orthodoxen, samen met modernen en Rooms-Katholieken Paulus beschouwen als slechts één van de twaalven die uitgezonden werden, de Schriften duidelijk leren dat dit niet waar is; dat zijn boodschap en bediening verschillend was en anders dan die van hen; dat aan hem de leer en het programma was toevertrouwd voor de nieuwe bedeling, die nimmer tevoren zelfs maar werd overwogen, dan alleen in Gods gedachten.

Het niet erkennen van dit feit is, naar onze mening, de voornaamste reden van de verwarring en de verdeeldheid die de kerk reeds zoveel eeuwen in haar greep gevangen houdt. Wellicht kan het bijzondere van de bediening van Paulus het best worden begrepen en gewaardeerd, wanneer wij deze met die van Mozes vergelijken, in het bijzonder zoals hij dit zelf bespreekt in Deutr.4.

Wij hebben getracht dit reeds in 1952 te doen via een reeks artikelen, gepubliceerd in het magazine "Berean Searchlight". De reacties van onze lezers waren destijds zeer bemoedigend en velen hebben er sindsdien op aan gedrongen om deze in boekvorm uit te geven, hetgeen voor ons aanleiding was dit te doen. Zo geven wij dan dit boek uit met het gebed, dat de Heilige Geest het moge gebruiken om velen van Zijn volk te verlichten en hen in ruimten van grotere zegen en bruikbaarheid te leiden.

Cornelius R. Stam

Chicago, Illinois.

HOOFDSTUK I

DE AUTORITEIT VAN PAULUS

Voor het gehoorzamen van het geschreven Woord van God, mits recht gesneden, behoeft men zich nimmer te verontschuldigen, en het was door inspiratie van God, niet door trots of hoogmoed gedreven, dat de apostel verklaarde: "Want ik spreek tot u, heidenen, voor zover ik de apostel der heidenen ben; ik maak mijn bediening heerlijk" (Rom.11:13).

Inderdaad is de droevige toestand van de kerk gedurende het grootste deel van de huidige bedeling direct toe te schrijven aan ongehoorzaamheid aan dit Schriftgedeelte, en tot haar bijna voortdurende opstand tegen de door God gegeven autoriteit van Paulus als apostel der heidenen.

Het is waar dat in onze prediking en lering van het Woord van God, wij vaker naar Paulus verwijzen dan naar welke andere persoon ook, behalve onze Heere Jezus Christus, Die was beide, God en Mens. Hieruit mag echter niet worden geconcludeerd dat wij Paulus bijna even groot als Christus zien, of de twee op dezelfde hoogte willen stellen. Wij weten dat Paulus de voornaamste zondaar was, verlost door genade, terwijl Christus de Heilige Zoon van God is, en de Verlosser van de zondaren. Wij weten dat Paulus in zichzelf niets was, terwijl Christus alles is: "Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk" (Kol.2:9).

Maar het was aan Paulus dat de verheerlijkte Heere de openbaring van Zijn boodschap en programma toevertrouwde.

Het is niet de persoon, maar de positie van Paulus welke wij naar voren halen, net als de Schrift dat doet. Als wij zouden toegeven aan de voortdurende protesten van hen die de heerlijkheid van de bediening van Paulus eerder verkleinen dan vergroten, zouden wij net zo verward en ongehoorzaam aan de waarheid zijn als zij op belangrijke punten.

Paulus berispt de Korinthiërs vanwege hun vleselijkheid, en zegt: "En dit zeg ik, dat een ieder van u zegt: Ik ben van Paulus, en ik van Apollos, en ik van Cefas, en ik van Christus: is Christus gedeeld...?" (1 Kor.1:12,13). "Want als de één zegt: ik ben van Paulus; en een ander: ik ben van Apollos; zijt gij dan niet vleselijk? Wie is dan Paulus, en wie is Apollos, anders dan dienaars, door wie gij geloofd hebt, en dat gelijk de Heere aan een ieder gegeven heeft?" (1Kor.3:4,5).

Toch, na dit alles, dringt de apostel tot tweemaal toe bij dezelfde Korinthiërs er op aan: "Weest mijn navolgers" (1 Kor.4:16; 11:1). Sprak hij zichzelf hier tegen? Bedoelde hij soms dat het vleselijk was om te kiezen voor Apollos of Cefas of Christus, maar dat het geestelijk was Paulus te verkiezen? Geenszins. Het punt is hier, dat de Korinthiërs zich begonnen af te keren van de aan Paulus voor de heidenen gegeven openbaring en partij kozen, sommigen voor Apollos, sommigen voor Cefas, en sommigen voor Christus, alsof dezen in strijd, of op zijn minst in wedijver tot elkaar stonden. Dit was echter niet het geval, want dezelfde verrezen Heere, Die Petrus gezonden had tot verkondiging van Zijn rechten op Koninkrijk, verkoos later Paulus om de boodschap van genade te verkondigen. Petrus en de anderen te Jeruzalem hebben dit erkend, en eerder dan Paulus te weerstaan, hebben zij plechtig en in het openbaar zijn positie erkend door hem de broederhand te reiken (Gal.2:7-9). Aldus was er volledige overeenstemming tussen hen aangaande de verdere openbaring die aan Paulus werd toevertrouwd, net zoals deze ook was tussen Paulus en Apollos (zie ook Hand.18:26; 1 or.3:6; 4:6; 16:12). In het kort gezegd, het was geen kwestie van persoonlijkheden, maar van een goddelijke openbaring en een door God gegeven positie. Dit behoort duidelijk begrepen te worden; er bestaan geen verontschuldigheden voor het niet erkennen van de geestelijke autoriteit van de apostel Paulus over de gelovigen in deze tijd.

Toen destijds Israel van God afdwaalde, was het niet alleen omdat het tegen Gods Woord in het algemeen in opstand kwam, maar omdat het in het bijzonder tegen het Woord Gods door Mozes in opstand kwam. In de opwekking onder Ezra bijvoorbeeld werd de mensen niet gevraagd programma's uit te voeren die in vorige bedelingen van kracht waren, maar werden zij vermaand terug te keren in gehoorzaamheid tot de wet van Mozes. Werd Mozes boven God gesteld? Geenszins, want Mozes' autoriteit was niet van hem, ze was hem verleend door God.

Evenzo is de hedendaagse betreurenswaardige toestand van de kerk niet alleen te wijten aan de opstand tegen het Woord van God in het algemeen, maar aan de opstand tegen het Woord van God door Paulus in het bijzonder. God vraagt niet van ons terug te gaan naar programma's die van kracht waren in vorige bedelingen, maar in gehoorzaamheid het programma van genade te volgen, want, onthoudt dit, zo zeker als de bedeling van de wet aan Mozes werd opgedragen, zo zeker werd de bedeling van de genade Gods later aan Paulus toevertrouwd, zoals hij zegt in Eph.3:1-3:

"Om deze oorzaak ben ik, Paulus, de gevangene van Jezus Christus, voor u, die heidenen zijt. Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid....".

Wij hebben vaak gedacht, dat zij die het moeilijk vinden de unieke positie van Paulus als apostel der genade te begrijpen, zouden kunnen worden geholpen door een vergelijkend onderzoek van Paulus' positie met die van Mozes. Daarom leggen wij deze korte studie van het vierde hoofdstuk van Deuteronomium voor, waarin waarschijnlijk Mozes het meest te zeggen heeft over zijn opdracht en autoriteit.

HOOFDSTUK II

HET PERSOONLIJKE ELEMENT IN DE BRIEVEN VAN PAULUS

Zij, die verontrust zijn door het persoonlijke element in de brieven van Paulus, moeten zeker tijd nemen de vijf boeken van Mozes te lezen, want terwijl Paulus zichzelf met name ongeveer dertig keer naar voren brengt en het persoonlijk voornaamwoord enige honderden keren in zijn brieven gebruikt, verwijst Mozes daarentegen in zijn boeken zeker meer dan zeshonderd maal met name naar zichzelf en gebruikt hij het persoonlijk voornaamwoord enige duizenden keren. De boeken van Mozes zijn aanzienlijk omvangrijker dan die van Paulus, maar zelfs dat in aanmerking genomen, verwijst Mozes veel meer naar zichzelf dan Paulus dat doet, en legt hij telkens de nadruk op zijn door God gegeven autoriteit over het volk van Israel. In Deut.4:1,2 hebben wij een typerend voorbeeld:

"Nu dan, Israel! Hoor naar de inzettingen en naar de rechten, die ik u leer te doen; opdat gij leeft, en inkomt, en erft het land, dat de Heere, de God van uw vaderen, u geeft. Gij zult tot dit woord, dat ik u gebied, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen; opdat gij bewaart de geboden van de Heere, uw God die ik u gebied."

Waarom vestigde Mozes hier zo'n grote aandacht op zichzelf? Was dit toe te schrijven aan menselijke trots of hoogmoed? Dat was het niet, want wij lezen in Numeri 12:3 de door de Geest ingegeven vermelding: "Doch de man Mozes was zeer zachtmoedig, meer dan alle mensen die op de aardbodem waren." Wij leren van Hebr.3:2 dat Mozes "...getrouw is aan Hem, die hem gesteld heeft...".

Hoewel Mozes van zichzelf niets was, werd hij gekozen en werd hem door God opgedragen de wet aan Israel te geven, en zijn door God gegeven boodschap moet niet verward worden met de woorden van andere dienstknechten van God. Hij moest niet beschouwd worden als zomaar een godvruchtig man, die net zo goed als anderen het aanhoren waard was. Nee, hij was de man, de enige man aan wie God de wetsbedeling oorspronkelijk had toevertrouwd, en zijn woorden te verwarren met die van anderen, zou Gods boodschap en programma voor die

tijd hebben verdoezeld. Gedurende zijn verblijf op aarde bevestigde de Heere Jezus de bijzondere, door God gegeven positie van Mozes uitdrukkelijk. Na een melaatse te hebben genezen:

"En toen Hij hem streng verboden had, deed Hij hem terstond van zich gaan; en zeide tot hem: Zie, dat gij niemand iets zegt; maar ga heen en vertoon uzelf de priester, en offer voor uw reiniging, wat Mozes geboden heeft, hun tot een getuigenis" (Mark. 1:43,44).

"Toen de Farizeeën de kwestie van de echtscheiding aan de orde stelden, vroeg Hij hen: "Wat heeft u Mozes geboden?" (Mark.10:3)

Na de Schriftgeleerden en Farizeeën openlijk te hebben veroordeeld voor hun goddeloosheid, drong Hij niettemin aan:

"...de Schriftgeleerden en Farizeeën zijn gezeten op de stoel van Mozes; daarom al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat..." (Matt.23:2,3).

Zo ook Paulus. Hij bracht niet naar voren zelf iets bijzonders te zijn. Hij noemde zich: "de voornaamste der zondaren" (1 Tim.1:15), "de allerminste van al de heiligen" (Eph.3:8) en "die niet waardig ben een apostel genaamd te worden" (1 Cor.15:9). Maar God had oorspronkelijk aan hem, en alleen aan hem, de bedeling van Zijn genade en het goddelijke programma voor het tijdperk waarin wij nu leven, toevertrouwd. Inderdaad was hij zelf het meest sprekende voorbeeld van de genade waartoe hij werd uitgezonden om te verkondigen (1 Tim.1:12-16), zodat als zijn apostelschap in twijfel wordt getrokken, dit ook geldt voor de boodschap die hij verkondigt. Hij was daarom aan God verantwoordelijk voor het duidelijk overbrengen van dit alles aan anderen, zodat de goddelijke boodschap niet verward kon worden met hetgeen tevoren geschied was.

Dit is de reden voor de herhaaldelijke verwijzingen van Paulus naar zichzelf en de krachtige verdediging van zijn eigen apostelschap. Dit is de reden waarom hij, door God geïnspireerd, zulke krachtige beweringen deed als de volgende: "Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigden, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Zoals wij tevoren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu weer: Indien iemand u een evangelie verkondigt, buiten wat gij ontvangen hebt, die zij vervloekt" (Gal.1:8,9).

HOOFDSTUK III

HOE PAULUS ZIJN APOSTELSCHAP ONTVANGEN HEEFT

Mozes was door God aangewezen als de grote wetgever van Israel. Hij verwijst hier telkens naar, en nergens duidelijker dan in het vierde hoofdstuk van Deuteronomium:

"Ziet, ik heb u geleerd de inzettingen en de rechten, zoals de Heere, mijn God, mij geboden heeft. Ook gebod de Heere mij in die tijd, dat ik inzettingen en rechten leren zou" (Deutr.4:5,14).

God benoemde Mozes niet door een directe methode; door b.v. een subjectief visioen of een droom, maar door persoonlijk aan hem te verschijnen en tot hem te spreken, zoals we leren uit Exodus en Numeri.

"EN DE HEERE SPRAK TOT MOZES VAN AANGEZICHT TOT AANGEZICHT, zoals een man spreekt tot zijn vriend...(Ex.33:11).

"En Hij zeide: Hoort nu Mijn woorden! Zo er een profeet onder u is, Ik, de Heere, zal door een gezicht Mij aan hem bekend maken; door een droom zal Ik met hem spreken. Alzo is mijn knecht Mozes niet, die in Mijn ganse huis getrouw is. VAN MOND TOT MOND SPREEK IK MET HEM, en door aanzien, en niet door duistere woorden, en de gelijkenis des Heeren aanschouwt hij; waarom dan hebt gij niet gevreesd tegen Mijn knecht, tegen Mozes, te spreken? Zo ontstak de toorn des Heeren tegen hen, en Hij ging weg." (Num.12:6-9)

Uit het laatste Schriftgedeelte is duidelijk, dat de rechtstreekse aanstelling van Mozes door God Zelf, hem in een geheel andere, afwijkende categorie plaatste, dan anderen aan wie God Zichzelf op indirecte wijze, zoals door middel van visioenen, dromen en dergelijke had geopenbaard. Want hier worden de eigen broeder en zuster van Mozes ernstig bestraft voor het in twijfel trekken van de unieke autoriteit van Mozes. Zij waren in opstand tegen God, toen zij in opstand kwamen tegen diegene die Hij persoonlijk en rechtstreeks had aangesteld. Daarom vroeg God hen: *"Waarom hebt gij u dan niet ontzien tegen Mijn knecht Mozes te spreken?"* En zo zeggende ging Hij toornig van hen heen.

Het argument voor de autoriteit van Paulus nu is even sterk. Paulus stelde zichzelf niet aan als de apostel der heidenen, noch verzong hij de boodschap die hij aan hen verkondigde. In zijn door de Geest geïnspireerde geschriften gebruikte hij bijna dezelfde wijze van uitdrukken als Mozes.

Aangaande het Avondmaal, zegt hij: *"Want ik heb van de Heere ontvangen, hetgeen ik u ook overgegeven heb..."* (1 Kor.11:23). Aangaande het evangelie dat hij predikte onder de heidenen, zegt hij: *"Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb..."* (2 Kor.15:3). Aangaande de komst van de Heere om de Zijnen op te nemen, zegt hij: *"Want dat zeggen wij u door het Woord des Heeren..."* (1 Thess.4:15).

En Paulus ontving, net als Mozes, zijn opdracht en autoriteit rechtstreeks van de verheerlijkte Heere Zelf; niet door de een of andere indirecte methode. In hoeverre het Mozes of Paulus vergund was de Heere in Zijn volle glorie te zien doet hier niet ter zake. De kwestie is, dat zowel de een als de ander hem niet slechts in een subjectief visioen of in een droom zag, maar door middel van rechtstreekse openbaring. Daarom verklaart Paulus in zijn brief aan de Galaten nadrukkelijk:

"Maar ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus" (Gal.1:11,12).

Let wel, hij ontving zijn boodschap niet louter door een openbaring vanuit Christus, maar door de openbaring VAN Christus aan hem. Zoals het was met Mozes, zo ook met Paulus; de Heere openbaarde Zichzelf aan hem en sprak met hem van aangezicht tot aangezicht en van mond tot mond. Alleen Degene die aan Mozes verscheen met de Wet onder donderslagen en bliksem op de Sinai, was sindsdien in het vlees gemanifesteerd om voor de zonde te sterven en verscheen nu aan Paulus met een boodschap van oneindige genade.

Zoals met Mozes, was het niet één keer, maar keer op keer dat de Heere aan Paulus verscheen om met hem van aangezicht tot aangezicht en van mond tot mond te spreken. In het verslag

van zijn bekering voor Agrippa vertelde hij, dat hij "een stem tot hem had horen spreken", en hoe de Heere tot hem had gezegd: "...Want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen; beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen" (Hand.26:16).

Een van de keren waarin de Heere weer aan hem zou verschijnen was tijdens zijn eerste terugkeer naar Jeruzalem na zijn bekering. Hij vertelt er zelf van:

"En het gebeurde mij, toen ik te Jeruzalem teruggekeerd was en in de tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was en dat ik HEM ZAG EN HIJ TOT MIJ ZEIDE: Spoed u, en ga inderhaast uit Jeruzalem, want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen" (Hand.22:17,18).

Zo verscheen de Heere weer aan Paulus en sprak tot hem van aangezicht tot aangezicht en van mond tot mond; deze keer hem vermanend Jeruzalem te verlaten omdat zijn getuigenis aan Israel nu vergeefs zou zijn. God had lang geduld gehad met Israel, maar nu was de geestelijke crisis gekomen. Stefanus was ter dood gestenigd, en God had Paulus verkozen om uit te gaan als een andere apostel, om een andere boodschap te brengen aan een wereld vol verloren zondaren: "Het evangelie van Gods genade".

In zijn tweede brief aan de Korinthiërs verhaalt de apostel hoe hij op een keer "opgetrokken is geweest tot in de derde hemel", en de Heere gezien had en "onuitsprekelijke woorden heeft gehoord" (2 Kor.12:1-4). In feite spreekt hij in hetzelfde Schriftgedeelte van de "uitnemendheid" van de openbaringen (V.7), en hij zegt aangaande de toekomst: "...want ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren" (V.1).

Deze herhaalde openbaringen van de Heere Zelf aan de apostel geven ons de zekerheid dat wij in de brieven van Paulus de bijzondere waarden kunnen vinden, zowel geestelijk als praktisch, die op ons als leden van het Lichaam van Christus betrekking hebben, en de bijzondere boodschap die wij moeten verkondigen aan de wereld om ons heen. Het schenkt ons vertrouwen dat wij Gods boodschap voor zondaren in deze tijd prediken, als we verklaren:

"Doch hem, die niet werkt, maar gelooft in Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid" (Rom.4:5). "En worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is" (Rom.3:24).

Het geeft ons vertrouwen te weten dat het Gods wil is, te blijven staan in vrijheid en Gods genade toe te staan haar werk in ons leven te doen. Wij behoren ons nu niet te richten naar Mozes, want God Zelf heeft het verbond der wet aan de kant gezet. Evenmin moeten wij ons richten naar de twaalven, zoals de kerk in de eerste Pinkstertijd deed, want de doelstelling van de twaalven is vervangen door die van Paulus, toen Israel Christus als Koning verwierp. Nu behoren wij onze leringen en praktijken in overeenstemming te brengen met de grote openbaring die door de verheerlijkte Heere aan Paulus is toevertrouwd. Het gehele Woord van God is - natuurlijk - nuttig voor ons, maar alles dient te worden gezien in het licht hiervan.

HOOFDSTUK IV

HET BELANG VAN ZICH STELLEN ONDER DE

GEHOORZAAMHEID VAN PAULUS' AUTORITEIT

Wij hebben in het geval van Mozes gezien, dat hij niet beschouwd moest worden als nog een godvruchtig man naar wie men op gelijke wijze diende te luisteren als naar anderen. Hij was de man, die éne man, aan wie God de bedeling van de wet had toevertrouwd; en iedere andere man van God moest de volgende 1500 jaar zijn plaats onder Mozes innemen, zodat zelfs Christus op aarde aan de wet van Mozes gehoorzaam was en dit Zijn volgelingen ook leerde (Matt.23:1-3).

Zoals wij hebben gezien was er een voorval, toen Mirjam en Aaron, de zuster en broeder van Mozes, klaagden - waarschijnlijk bij de uitdaging van Mirjam:

"Heeft de Heere alleen maar door Mozes gesproken? Heeft Hij niet door ons gesproken? (Num.12:2).

Hierom *"ontstak de toorn des Heeren tegen hen, en Hij ging weg"* (V.9). Mirjam werd geplaagd met melaatsheid (V.10), en hoewel zij bij de belijdenis en voorbede van Aaron werd hersteld, was zij *"beschaamd"* en *"zeven dagen buiten het leger gesloten"* (V.14).

Later stelden zich Korach, Dathan en Abiram met *"tweehonderdvijftig mannen uit de kinderen Israels, oversten van de vergadering, de geroepenen ter samenkomst, mannen van naam"* (Num.16:2), samen tegen Mozes op. Zij klaagden dat hij en Aaron teveel op zich hadden genomen en zichzelf hadden verheven boven de vergadering des Heeren (Num.16:3). Maar op bevel van God moest Mozes zijn aanklagers samen in een groep laten staan en hun aanzeggen:

"Hieraan zult gij bekennen, dat de Heere mij heeft gezonden om al deze daden te doen, dat zij niet uit mijn eigen hart zijn" (Num.16:28).

"En het geschiedde, toen hij had geëindigd al deze woorden te spreken, zo werd het aardrijk dat onder hen was, gekloofd. En de aarde opende haar mond en verslond hen met hun huizen, en alle mensen die Korach toebehoorden, en al de have" (Num.16:31,32).

Het is gelukkig voor de meeste gelovigen in deze tijd, dat dit de bedeling der genade is, in plaats van de wet. Want hoe velen hebben helaas gerebelleerd tegen de door God ingestelde autoriteit van Paulus als Zijn apostel voor deze tijd? Hoe velen, zelfs onder de fundamentalisten, zijn in de zonde van de Korinthiërs vervallen en blijven de verdiensten van Paulus voortdurend vergelijken met die van andere apostelen, of met die van Christus, met het argument: *"Was Paulus zoveel beter of groter dan de andere apostelen?"* Vaak denken deze mensen een grote overwinning te hebben behaald als zij Paulus' woorden citeren:

"Indien iemand een andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van de Heere Jezus Christus, en met de leer die naar de godzaligheid is, die is opgeblazen en weet van niets, maar hij raast omtrent twistvragen en woordenstrijd... wijk af van dezulken" (1 Tim.6:3-5).

Maar laten wij eens vragen waarom deze critici "de woorden van Jezus" op deze manier met die van Paulus vergelijken, en waarom zij ons bovengenoemd Schriftgedeelte voorhouden. Is het, omdat zij zo oprecht verlangen de woorden te gehoorzamen die de Heere Jezus tijdens Zijn verblijf op aarde sprak? Dat is het niet, want zij zijn voortdurend daaraan ongehoorzaam; van de "Bergrede" tot aan de "Grote Opdracht" (Matt.28:19) toe.

Verkopen zij hun bezittingen om aalmoezen te geven? (Luk.12:33). Onthouden zij zich van het verzamelen van schatten op aarde? (Matt.6:19). Maken zij zich niet bezorgd voor de dag van morgen? (Matt.6:34). Zij houden ons 1 Tim.6:3 niet voor omdat zij echt van mening zijn de woorden van Christus op aarde te gehoorzamen; maar omdat zij besloten te verkleinen wat God groot gemaakt heeft: de bediening van Paulus als de apostel van de heidenen (Rom.11:13).

Zelfs een oppervlakkig onderzoek van 1 Tim.6:3-5 zou hen kunnen aantonen dat verre van hen te steunen in hun redenering, dit Schriftgedeelte een boemerang voor hen blijkt te zijn; want het is in verband met de instructies die Paulus, door de Geest, aan Timotheus had gegeven, dat hij schreef:

"Indien iemand een andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onze Heere Jezus Christus...die is opgeblazen" enz.

Met andere woorden: de apostel stelt hier nadrukkelijk dat zijn woorden "de woorden van de Heere Jezus" zijn en dat het daarom des te erger is daaraan ongehoorzaam te zijn. De apostel schrijft in dezelfde trant aan de vleeselijke Korinthiërs, die zijn apostolische autoriteit verkleind hadden, en hem hadden vergeleken met Apollos, Cefas en Christus: "...dat, zo ik weer kom, ik hen niet zal sparen. OMDAT GIJ ZOEKT EEN PROEVE VAN CHRISTUS, DIE IN MIJ SPREEKT..." (2 Kor.13:2,3).

Zij die, zoals de Korinthiërs, de bediening van Paulus zoeken te verkleinen, behoren te leren, dat het geen kwestie van persoonlijkheden is, maar van een boodschap en een programma dat door de verheerlijkte Heere voor ons aan een man: - Paulus - is toevertrouwd; want als zij falen om de van God gegeven autoriteit van Paulus te erkennen, zo falen zij ook Christus te verheerlijken zoals zij behoren te doen, want het was tot Paulus en door Paulus dat de (lichamelijk) afwezige Heer Zijn oneindige Heerlijkheid aan de rechterhand van de Vader openbaarde. Het is Paulus, en niemand anders dan Paulus, die zegt:

"Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees hebben gekend, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees" (2 Kor.5:16).

Het punt dat onthouden moet worden is, dat het geen kwestie is van persoonlijkheden, of wie groter is: Petrus of Paulus of Christus (want Christus kan en mag niet vergeleken worden met een gevallen mens), maar van het eenvoudige feit, dat de verrezen Heere na Zijn aardse bediening en Zijn opdracht aan de twaalven na de verwerping door Israel van de Pinksterboodschap, een andere apostel opriep, en aan hem de boodschap en het programma toevertrouwd van het tijdperk waarin wij nu leven.

Hieruit concluderen wij, dat het onze diepe verantwoordelijkheid is om bijzondere aandacht te schenken aan het Woord van God door Paulus, zodat wij het grondig mogen verstaan en ten volle zullen gehoorzamen.

In zijn boodschap aan het volk van Israel zei Mozes:

"Gij zult tot dit woord, dat ik u gebied, niet toedoen, ook daarvan niet afdoen, opdat gij bewaart de geboden van de Heere uw God, die ik u gebied" (Deutr.4:2).

Het was niet genoeg om de "strekking" van de woorden van Mozes te begrijpen en ze "naar de inhoud" uit te voeren. Ze moeten letterlijk worden gehoorzaamd. Op gelijke wijze horen wij het programma dat ons gegeven is door de apostel Paulus tot in bijzonderheden uit te voeren; want hij zegt eveneens - door de Geest:

"Houd het voorbeeld der gezonde woorden, die gij van mij hebt gehoord, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is" (2 Tim.1:13).

Tegenwoordig zou het ongehoorzaamheid zijn om ons onder de wet van Mozes te plaatsen, want de geestelijke autoriteit is niet langer in Mozes gevestigd, maar in Paulus. En Paulus maakte dat in zeer duidelijke termen aan de Galaten bekend. De Galaten waren begonnen - nadat zij Christus hadden leren kennen door het "woord des kruises" van Paulus - zichzelf aan de wet van Mozes te onderwerpen. Het was niet hun bedoeling ongehoorzaam te zijn. Zij hadden zich niet overgegeven aan wereldse gezindheid of zonden naar het vlees. Zij wilden meer gehoorzaam zijn. Zij voegden de leer van Mozes toe aan die van Paulus. Maar door dat te doen, ontkenden zij dat aan Paulus, en niet aan Mozes, de bijzondere boodschap en het programma voor hen was toevertrouwd. Hierom werden zij bestraft en ongehoorzaam genoemd:

"O, gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn? (Gal.3:1).

"Gij liept wel, wie heeft u verhinderd de waarheid gehoorzaam te zijn? (Gal.5:7).

In het zoeken Mozes gehoorzaam te zijn, waren zij de waarheid ongehoorzaam geworden; want God had sindsdien de bedeling der genade gebracht door Paulus.

Helaas, vandaag de dag zijn er nog velen die de waarheid ongehoorzaam zijn als zij onder de wet verder gaan. Inderdaad, velen zijn de waarheid ongehoorzaam terwijl zij trachten de zogenaamde "Grote Opdracht" (Matt.28:19) met zijn wetticisme; zijn redding door de doop; zijn wondertekenen enz. uit te voeren, want God heeft sindsdien aan Paulus en aan ons een grotere opdracht gegeven - die van 2 Kor.5:18,19.

Wij prijzen God dat velen die menen onder de zogenaamde "Grote Opdracht" te werken, niet eens trachten de details uit te voeren, want als zij dat deden zouden zij nog meer buiten de wil van God staan, maar zij denken alleen aan het "in de gehele wereld" te gaan met "het evangelie". Dat zij niet zien dat deze opdracht vervangen is door de opdracht die aan Paulus werd gegeven, leidt echter alleen tot hun verwarring en tot die van hen tot wie zij spreken. Hoe belangrijk is het dan te onthouden dat, hoewel de gehele Schrift voor ons werd geschreven – dat wil zeggen tot profijt en lering - ze niet geheel aan ons gericht is, en hetgeen geschreven staat niet allemaal over ons gaat. Onze privé post is te vinden in de brieven van Paulus.

HOOFDSTUK V

DE GEVOLGEN VAN HET AFWIJKEN VAN PAULUS' BOODSCHAP

Voordat wij de boodschap van Mozes en Paulus gaan vergelijken, moeten wij uitweiden over het punt dat, zoals in het geval van Mozes met Israel, het een ernstige zonde voor gelovigen in deze bedeling is van de boodschap van Paulus af te wijken. In de vermaning van Mozes tot zijn volk zei hij:

"Wanneer gij nu kinderen en kindskinderen gewonnen zult hebben, en in het land oud geworden zult zijn, en u zult verderven, dat gij gesneden beelden maakt, de gelijkenis van enig ding, en doet wat kwaad is in de ogen van de Heere uw God, om Hem tot toorn te verwekken; zo roep ik heden de Hemel en de aarde tot getuige tegen u, dat gij voorzeker weldra zult omkomen van dat land, waar gij over de Jordaan naar toe trekt om dat te erven; gij zult uw dagen daarin niet verlengen, maar geheel verdelgd worden. En de Heere zal u verstrooien over de volkeren; en gij zult een klein volkje in getal overblijven onder de heidenen, waar de Heere u heen leiden zal" (Deutr.4:25-27).

De Israëlieten mochten, met het voortschrijden van de tijd, hun zegeningen in Kanaän niet als vanzelfsprekend gaan beschouwen, en zo onverschillig worden ten opzichte van de bevelen van God, door Mozes gegeven. Inderdaad waarschuwde Mozes hen, zelfs tijdens zijn leven, dat als zij dit zouden doen, zij zeker "weldra zouden omkomen van dat land" waar zij naartoe gingen om in het bezit te nemen, en onder de heidenen zouden worden verstrooid.

En zo waarschuwde ook Paulus tijdens zijn leven de gelovigen, dat zij de zegeningen die voor hen bestemd waren, zouden verliezen indien zij zich van de waarheid en het programma, door hem bekend gemaakt, zouden afwenden. Inderdaad waren sommigen reeds begonnen zich af te wenden en het verlies was onmiddellijk zichtbaar geworden. De Galaten zijn een frappant voorbeeld hiervan - en een les voor ons.

Wat hadden zij zich verheugd toen Paulus voor het eerst tot hen kwam om het "woord des kruises" en het "evangelie van Gods genade" te prediken! Terwijl zij hem hoorden prediken en bemerkten dat hij last had van zijn ogen en wellicht pijn had, zei iemand tot een ander: "Ik wou dat ik hem mijn ogen kon geven! Ik zou ze graag missen. Hij heeft zijn gezichtsvermogen zo hard nodig, en denk ook aan de blijdschap en zegen die hij ons heeft gebracht!"

Maar Paulus had hen nauwelijks verlaten, of zij werden meegetrokken door de Judeeërs die "vol ijver voor hen waren" om hen van Paulus en zijn boodschap af te leiden (Gal.4:17).

En nu moest Paulus hen schrijven:

"Ik verwonder mij, dat gij zo haast afwijkende van hem, die u in genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander evangelie" (Gal.1:6).

"O, gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; voor wier ogen Jezus Christus tevoren geschilderd is geweest, onder u zijnde?" (Gal.3:1).

"Waarin achtte gij uzelf gelukkig? Want ik geef u getuigenis dat gij, zo mogelijk ware, uw ogen zoudt uitgraven, en mij gegeven hebben" (Gal. 4:15).

De gezegende toestand was weg! Zij die zich tezamen hadden verheugd in de rijkdommen van Gods genade welke Paulus verkondigde, waren nu teruggekeerd tot Mozes en de wet. Hoewel God Paulus gezonden had om te verkondigen: "Christus heeft ons verlost van de vloek der wet" (Gal.3:13), wilden deze Galaten onder de wet staan (Gal.4:9,21) en hadden zij Paulus verlaten voor Mozes. Zodoende waren zij de waarheid niet meer gehoorzaam (Gal.5:7) en hadden de gezegende toestand verloren, want vreemd genoeg, terwijl zij onder de wet wilden staan, luisterden zij niet naar de wet (Gal.4:21), maar zij beten en verscheurden elkaar totdat Paulus hen moest waarschuwen: "...ziet toe, dat gij door elkander niet verteerd wordt" (Gal.5:15).

Zo is het vandaag nog steeds. De Kerk heeft "haar toestand van geluk" (Gal. 4:15) verloren en de "vloek" geogst (Gal.1:8,9) in die zin, dat zij Paulus en zijn boodschap heeft verzaakt. Haar menigvuldige sekten "bijten en vereten elkander", en worden haast "door elkander verslonden". Zelfs onder het betuigen het verlangen te hebben God meer volkomen te gehoorzamen, keert zij terug naar Mozes en de wet, of tot de "grote Opdracht", en zij vervult niet "het recht der wet" (Rom.8:4), noch gehoorzaamt zij waarlijk de "Grote Opdracht". Inderdaad, kan zij de "Grote Opdracht" niet uitvoeren, noch kan de wet ooit de vruchten voortbrengen die de genade voortdurend geeft. Zo zegt de apostel door de autoriteit van de verrezen Heere:

"Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet weer onder het juk van dienstbaarheid bevangen. Zie, ik, Paulus, zeg u,...Christus is ijdel geworden voor u die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen" (Gal.5:1-4).

HOOFDSTUK VI

DE BOODSCHAP VAN MOZES VERGELEKEN MET DIE VAN PAULUS

Wij komen nu tot een vergelijking van de leringen van Mozes en Paulus en zien hoe het in ons eigen voordeel is, de boodschap van de verheerlijkte Heere aan ons door Paulus, te begrijpen en te gehoorzamen. Maar ook hoeveel wij verliezen indien wij van die boodschap afwijken, of die boodschap verwarren met de boodschappen die bedoeld waren voor andere bedelingen.

DE WET TEN OPZICHTE VAN DE GENADE

Ten eerste moet duidelijk worden begrepen dat "...de wet door Mozes is gegeven" (Joh.1:17) terwijl aan Paulus "...het evangelie van Gods genade" was toevertrouwd (Hand.20:24). De een of andere lezer zou hier terecht bezwaar kunnen maken dat wij alleen maar een gedeelte van Joh.1:17 hebben geciteerd; dat dit gedeelte voortgaat met te zeggen: "de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden"; niet door Paulus. Een ogenblik van nadenken echter zal de zwakte van dit bezwaar aantonen. Zeker, "de wet is door Mozes gegeven", maar niet toen hij geboren werd, noch de veertig jaar daarna toen hij van Farao wegluchtte, ook zelfs niet de veertig jaar daarop, toen hij terugkeerde om Israel te bevrijden. Het was eerst nadat het Paaslam geslacht werd en Israel de Schelfzee was doorgetrokken, dat Mozes de berg Sinaï opging om de wet uit de handen van God te ontvangen. Evenzo is "de genade en de waarheid door Jezus Christus geworden" maar niet toen Hij geboren werd, noch later gedurende Zijn bediening op aarde, zelfs ook niet toen Hij stierf en uit de doden opstond. Het

was pas na Zijn dood en opstanding uit de doden en hemelvaart, dat de genade (in harmonie met de waarheid) kwam door Jezus Christus - en Hij vertrouwde de bedeling ervan toe aan Paulus. Dit kan niet duidelijker gesteld worden dan het in Efeze 3:1-4 staat:

"Om deze oorzaak ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus voor u, die heidenen zijn. Indien gij maar gehoord hebt van DE BEDELING DER GENADE GODS, DIE MIJ GEGEVEN IS AAN U. Dat Hij mij door openbaring heeft bekendgemaakt deze verborgenheid (gelijk ik u met weinige woorden tevoren geschreven heb, waarin gij dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap in deze verborgenheid van Christus)."

Zoals "de wet door Mozes werd gegeven" zo was het "evangelie van Gods genade" aan Paulus toevertrouwd door de verheerlijkte Heere om aan ons uit te delen (bedelen). Maar wat een verschil!

Onder Mozes werd strikte gehoorzaamheid bevolen. Wij hebben dit gezien in zijn toespraak in Deutr.4. Telkens weer wijst hij op "het woord dat ik u gebied". En de zegen in het land zal een niet verslappende, voortdurende gehoorzaamheid vereisen, want anders: "Zo roep ik heden de hemel en de aarde tot getuige tegen u, dat gij voorzeker weldra zult omkomen van het land, waar gij over de Jordaan naar toe trekt om dat te erven; gij zult uw dagen daarin niet verlengen, maar geheel verdelgd worden" (Deutr.4:26).

Hoe verschillend is de boodschap van genade! Daar wordt verlossing aangeboden als een geschenk, op basis van het volbrachte werk van Christus (Rom.3:25; 6:23), en diegenen die dit aanbod aannemen en aldus verlost zijn, worden op hun beurt vermaand: "Ik bid dan tot u, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst" (Rom.12:1).

Hoe legt de apostel de nadruk op het grote contrast tussen de wet met haar eisen en straffen, en de genade met haar volheid van voorzieningen, die allen die willen ontvangen met milde hand gegeven wordt! Wij citeren enige voorbeelden:

Wat de wet betreft, zegt Paulus, door de Geest:

"Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij. Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet is de kennis der zonde" (Rom.3:19,20).

"Want de wet wekt toorn..." (Rom.4:15). "Want de wet heeft geen ding volmaakt..." (Hebr.7:19). Hij noemt de wet: "...De bediening des doods..." (2 Kor.3:7). "...De bediening der verdoemenis..." (2 Kor.3:9). "...Het handschrift, dat tegen ons was..." (Kol.2:14).

En dan toont hij de genade als de goddelijke aanvulling van de wet. Wat de wet eiste, verleent de genade:

"Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad des te meer worde; en waar de zonde des te meer geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest" (Rom.3:20).

"...zonde zal over u niet heersen; want Gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade" (Rom.6:14).

"Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek; want er is geschreven: vervloekt is een ieder, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" (Gal.3:10).

"Christus heeft ons verlost van de vloek der wet; een vloek geworden zijnde voor ons" (Gal.3:13).

"In wie wij hebben de verlossing door zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom van zijn genade" (Eph.1:7).

"Opdat hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom van zijn genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus" (Eph.2:7).

"En God is machtig alle genade overvloedig te doen zijn in u; opdat gij in alles te allen tijde, van alles voldoende hebbende, tot alle goed werk overvloedig moogt zijn" (2 Kor.9:8).

"Ik doe de genade gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven" (Gal.2:21).

Let wel op, deze bedeling van Gods genade werd aan Paulus door Christus toevertrouwd vanuit Zijn heerlijkheid in de hemel. De Kerk - helaas – heeft zich grotendeels tot de leringen van Christus op aarde gewend voor haar programma, en heeft onnoemelijk veel verwarring en verdeeldheid gesticht door deze fout. Zij heeft vergeten dat Christus op aarde geboren was onder de wet (Gal.4:4) en dat Hij Zijn discipelen onderwees zich te onderwerpen aan hen die "op de stoel van Mozes" zaten (Matt.23:1-30).

Sommigen veronderstellen dat dit veranderd was na de opstanding uit de doden, en streven tevergeefs om de "Grote Opdracht" van onze Heere aan de elven uit te voeren. Maar zelfs daarin brengen zij alleen maar verwarring en verdeeldheid in hun eigen gelederen, want het programma van de "Grote Opdracht" verschilt heel veel van het programma dat later door Christus in de hemel voor ons is uiteengezet door de apostel Paulus. Nergens in de gegevens van de opdrachten van onze Heere aan de elven lezen we iets van de "bedeling van Gods genade" noch van "het evangelie van Gods genade". Nergens lezen wij van "het prediken van het kruis" (als het goede nieuws). Nergens is geopenbaard dat het nu niet langer noodzakelijk is de inzettingen en verordeningen van Mozes na te leven. Integendeel, de Heere vermaande de elven ten strengste, hun tot wie zij gezonden waren te leren "onderhouden alles, wat Ik u geboden heb" (Matt.28:19), en het bewijs uit het boek Handelingen maakt duidelijk dat onder hun opdracht deze apostelen (nu twaalf in getal, Hand.1:26) de wet inderdaad in acht namen, evenals hun Meester in feite voor hen gedaan en hun bevolen had te doen.

Het was pas nadat Israel Christus en Zijn Koninkrijk weer verworpen had; nadat Saulus van Tarsen zijn natie in een vlammende rebellie tegen Christus had aangevoerd; nadat de zonde inderdaad overvloedig geworden was, dat de "genade meer dan overvloedig geworden was", dat de verworpen Heere uit de hemel Zijn voornaamste opvolger redde en van hem het grote voorbeeld van Zijn onvergelykelijke genade maakte.

Omdat dit zo slecht is begrepen, heeft een verbijsterde Kerk een verward "evangelie" aan een verloren wereld verkondigd. Het is hierom dat haar "bazuin" een "onduidelijk geluid" gegeven heeft, en haar leden niet zijn opgeroepen "zich gereed te maken tot de strijd".

GENADE NIET GEBASEERD OP VERBONDEN

Wij moeten er verder acht op slaan dat, waar Mozes het volk op het gemoed drukte: "Wacht u, dat gij het verbond van de Heere, uw God, dat Hij met u gemaakt heeft, niet vergeet..." (Deutr.4:23); de apostel Paulus - door de Geest - ons vraagt te onthouden, dat wij niet Gods Verbondsvolk zijn, niets uit te staan hebben met de verbonden; dat onze zegeningen alleen in Christus gevonden worden en uitsluitend op de verdiensten van Zijn volbrachte werk gebaseerd zijn:

"Daarom gedenkt dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees,...dat gij in die tijd waart zonder Christus, vreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld. Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus" (Eph.2:11-13).

Tot Israel luidde het: "Onthoudt het verbond dat God met u gemaakt heeft". Tot ons is het: "Onthoudt dat God nooit enig verbond met u gemaakt heeft, maar dat Hij u verlossing en zegening geheel en al door genade verleent".

KANAÄN EN DE HEMELEN

Laten wij vervolgens de sfeer van zegening beschouwen waarin God Israel riep door Mozes, in vergelijking met die waarin Hij ons nu roept door Paulus.

De instructies van Mozes aan Israel hadden als oogmerk de bezetting van het land Kanaän en de zegeningen daar. Die van Paulus tot ons hebben het oogmerk de bezetting van de hemelen en het genieten van alle "geestelijke zegeningen" daar.

Zelfs hier in Deutr.4 wijst Mozes herhaaldelijk op "het land, dat gij in bezit gaat nemen", terwijl Paulus consequent uitweidt over "...de hoop, die u is weggelegd in de hemelen" (Kol.1:5). In beide geschriften van Mozes en Paulus vinden we echter twee belangrijke elementen naast elkaar; voorspelling en uitdaging. Op grond van het verbond met Abraham (Gen.15:18-21) wist Mozes dat Israel eens het land Kanaän zou bezitten, en voorspelde vrijelijk dat dit plaats zou hebben (Deutr.33:27-29), maar hij wist ook dat God door ditzelfde verbond reeds het land Kanaän toegewezen had aan Israel om het door geloof in bezit te nemen en te bezetten. "Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven", zo lezen we in Gen.15:18. Zo herinnerde Mozes het verbondsvolk aan deze uitdaging toen het op de drempel van de goddelijke erfenis stond: "Toen zeide ik tot ulieden: Gij zijt gekomen tot het gebergte der Amorieten, dat de Heere, onze God, ons geven zal. "Ziet, de Heere, uw God, heeft dat land gegeven voor uw aangezicht; TREKT OP, BEZIT HET..." (Deutr.1:20,21).

Maar helaas, de gegevens van Mozes gaan voort te zeggen:

*"Toen naderdet gij allen tot mij, en zeidet: Laat ons mannen voor ons aangezicht heenzenden, die ons het land uitspeuren, en ons bescheid wederbrengen, welke weg wij daarin optrekken zullen, en tot welke steden wij zullen komen" (Deutr.1:22).
"Maar door dit woord geloofdet gij niet aan de Heere, uw God" (Deutr.1:32).*

En het resultaat was, dat de verspieters (behalve Jozua en Kaleb) terugkeerden met het advies dat Israel niet moest optrekken om het land te bezitten (Num. 13:31) en zij veroorzaakten

bijna de stening van Jozua en Kaleb vanwege hun aandrang het wel te doen. En om deze reden stierf de hele generatie, behalve Jozua en Kaleb, in de woestijn. Dit is de reden waarom Mozes de nieuwe generatie in Israel later vermaande:

"Nu dan,... hoor...OPDAT GIJ LEEFT, EN INKOMT, EN ERFT HET LAND, dat de Heere, de God uwer vaderen, u geeft" (Deutr.4:1).

Wat een les moet dit voor ons zijn, als God onze glorieuze erfenis in de hemelen voor ons plaatst! Het is waar, eens zullen wij dat erfgoed bezitten ondanks al ons falen!

"Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods neerdalen van de hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan. "Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met de Heere wezen. "Zo dan, vertroost elkander met deze woorden" (1 Thess.4:16-18)

Dit zijn de woorden van Paulus, "de apostel van de heidenen"; maar net zoals Mozes met Kanaän, biedt hij de hemelse gewesten als meer dan een toekomstig vooruitzicht aan. Hij verklaart dat het onze tegenwoordige erfenis is; een positie die wij nu door het geloof kunnen bezitten. En zo vinden wij ook in de geschriften van Paulus aangaande de hemelse gewesten ook het element van uitdaging tezamen met dat van de voorspelling. In zijn brief aan de Efeziërs schrijft hij:

"Maar God, die rijk is in barmhartigheid door zijn grote liefde waarmee hij ons heeft liefgehad, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus (uit genade zijt gij zalig geworden). "En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus" (Ef.2:4-6).

Dit is onze positie door de verdienste van onze doop (door de Geest) in Christus, en het is op basis van dit positionele feit dat de apostel aan de Kolossenzen schrijft:

"Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God" (Kol.3:1-3).

O, mochten wij een beter antwoord geven op de uitdaging van de apostel, dan Israel had op die van Mozes! De kerk in haar geheel heeft het niet beter gedaan dan Israel. Zij blijft bijna totaal onverschillig voor de rijkdommen van de genade en de glorie die haar voorgehouden worden. Evenals Israel is zij nalatig in te gaan wegens ongelooft (Hebr.3:19). Maar haar ongelooft verandert de trouw van God niet, noch doet het Zijn Woord teniet (Rom.3:3).

Laten wij daarom, evenals Jozua en Kaleb, de uitdaging van God aannemen en met betrekking tot onze erfenis in de hemelse gewesten zeggen: "Laat ons gerust optrekken en het in bezit nemen", en zo door geloof "alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten", die de onze zijn in Christus, ons toeëigenen en ervan genieten.

WIJ ZIJN GODS ERFENIS

Maar niet alleen ontving Israel een erfenis van God; het uitverkoren volk was eveneens Zijn erfenis, want Israel moest (en zal nog) gereinigd en verheerlijkt worden als Zijn eigen dierbaar bezit.

"Maar u heeft de Heere aangenomen en uit de ijzeroven uit Egypte uitgevoerd; OPDAT GIJ HEM TOT EEN ERFVOLK ZIJN ZOUDET, GELIJK HET OP DEZE DAG IS" (Deutr.4:20).

De Heere zal natuurlijk pas ten volle genieten van Zijn erfenis, wanneer Israel uiteindelijk verlost en onder de naties is verhoogd, maar onder Mozes was er nog steeds deze uitdaging:

"Nu dan, indien gij naarstig Mijn stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij MIJN EIGENDOM ZIJN UIT ALLE VOLKEN, want de ganse aarde is Mijn" (Ex.19:5).

En zo is het met de Gemeente van deze bedeling, het Lichaam van Christus. Wij hebben, zoals wij zeggen, de rijkdommen van de genade en glorie ontvangen als onze erfenis in Christus, maar bovendien: wij zijn evenzo de erfenis van Christus, en onze apostel bidt vurig:

"Opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis; namelijk verlichte ogen van uw verstand, opdat gij moogt weten welke de hoop van Zijn roeping is, en welke de rijkdom der heerlijkheid van Zijn erfenis is in de Heiligen" (Eph.1:17,18).

Door genade zal Hij Zijn met-bloed-gekochte Lichaam tot de glorie van het universum maken, want het is Gods onveranderlijk voornemen voor de "komende eeuwen" om de

"uitnemende rijkdom van Zijn genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus" te betonen (Eph.2:7). "...gelijk ook Christus de Gemeente heeft liefgehad, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; opdat Hij haar zichzelf heerlijk zou voorstellen; een Gemeente die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks, maar dat zij Heilig zou zijn en onberispelijk" (Eph.5:25-27).

Zoals met Israel, zal de Heere ook met ons in de toekomst ten volle genieten van Zijn erfenis, als wij tenslotte volledig veranderd zullen zijn in Zijn gelijkenis. Maar weer, zoals met Israel, zouden wij kunnen beginnen Hem nu de vreugde van Zijn erfenis te geven door in te gaan op deze glorieuze waarheden door het geloof, en dit onze levens te laten veranderen naar Zijn beeld (2 Kor.3:18).

GOD HEEFT GESPROKEN

Er is een gedeelte in Deutr.4, dat op het eerste gezicht misschien lijkt aan te tonen dat Israel in vergelijking met ons in het voordeel is in haar verhouding tot God. Dat is het volgende:

"Want, vraag toch naar de vorige dagen die voor u geweest zijn, van die dag af dat God de mens op aarde geschapen heeft, van het einde des hemels tot aan het andere einde des hemels, of zo'n grote zaak geschied of gehoord is; als dit: of één volk gehoord heeft de stem van God, sprekende uit het midden van het vuur, zoals gij gehoord hebt, en levend gebleven?"

(Deutr.4:32,33).

Het was inderdaad een grote eer en een groot voorrecht dat God aan het volk Israels verleende, toen Hij tot hen door het Woord van Zijn mond sprak, midden in de bliksems en donderslagen van Sinaï. Alleen in het geval van Israel "sprak God al deze woorden". Nimmer tevoren had God het ondernomen een volk persoonlijk aan te spreken.

Ach, maar sindsdien heeft God tot de gehele mensheid gesproken, en op een nog opvallender wijze. Op de Sinaï sprak Hij de woorden der wet; nu, vanuit de hemel, spreekt Hij van erbarming en genade.

Sommigen veronderstellen dat het precies tegenovergesteld is. Zij veronderstellen dat de afwezigheid van demonstraties van wonderen, het gemis aan goddelijke interventie in menselijke zaken enzovoort, wijzen op onverschilligheid of talmen aan de kant van God; terwijl deze ogenschijnlijke onverschilligheid in feite juist duidelijker taal spreekt dan de stem van God tot Israel op de Sinaï. In zijn brief aan de Hebreëen verklaart de apostel, dat:

"God...Heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon, die...Nadat hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelf teweeg heeft gebracht, is gezeten aan de rechterhand der majesteit in de hoogste hemelen" (Hebr.1:1-3).

En vandaag zit Hij nog steeds daar terwijl noch Hij, noch de Vader iets doet om de brutale moord op Hem te wreken. God zwijgt, zegt u? Hij weerhoudt Zich tot de mens te spreken? Indien dat zo is, dan is het alleen omdat Hij Zijn laatste Woord heeft gesproken in de Persoon van Zijn verheerlijkte Zoon, Die aan Zijn rechterhand blijft als de Gever van genade aan een verloren wereld, op basis van Zijn eigen volbrachte werk (Hebr.2:9). Deze stilte is sprekender dan de stem die vanaf de Sinaï sprak. Zij roept overal tot de zondaren:

"De deur der genade is nog steeds open. Wordt NU met God verzoend terwijl het nog kan. Nu is het de tijd des welbehagen...nu is het dag des heils" (zie 2 Kor.5:20; 6:2). En zij roept tot de heiligen: "U hebt nog steeds de gelegenheid de genadeboodschap aan anderen bekend te maken, hoewel het wellicht niet lang meer zal duren. Koop de tijd uit; maak gebruik van elke mogelijkheid, want de dagen zijn boos" (zie Eph.5:16). Zoals Sir Robert Anderson het zo raak heeft gezegd:

"Een zwijgende hemel! Ja, maar niet de stilte van een verharde onverschilligheid of hulpeloze zwakheid. De stilte is een belofte en het bewijs dat de weg open ligt zelfs voor de meest schuldigen onder de mensheid om God te benaderen. Als deze stilte eens wordt verbroken, zal dat de terugtrekking van de amnestie betekenen; het einde van het rijk der genade, en het aanbreken van de dag des toorn zoals in de Schrift voorspeld is. God zwijgt nu omdat Hij Zijn laatste Woord van barmhartigheid en liefde in Christus heeft gesproken. Hij smeekt nu de mensen zich te laten verzoenen (2 Kor.5:20). Diegene aan wie het Oordeel opgedragen is, en die op een dag zal verschijnen als Rechter over allen; is nu de Verlosser en is gezeten op de troon van de Vader in genade".

NABIJ GEKOMEN

Er is nog een gedeelte in Deutr.4 dat in ongeveer dezelfde categorie valt als dat wat wij zo juist beschouwd hebben. Het is dat waarin Mozes tot zijn volk zegt:

"Want wat groot volk is er, dat de goden zo nabij zijn als de Heere, onze God, zo dikwijls wij hem aanroepen? (Deutr.4:7).

Dit was inderdaad waar, want God was nabij het volk Israels. Hij had Mozes bevolen terwijl hij nog op de berg was:

"En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone" (Ex.25:8).

En zo woonde Hij werkelijk in hun midden in de tabernakel. Als wij echter de gegevens verder onderzoeken en het met de lering van Paulus vergelijken voor wat betreft de innige verhouding die nu bestaat tussen God en de leden van het Lichaam van Christus, dan schijnt het "nabij-zijn" van God bijna een "veraf" te zijn. Men moet niet veronderstellen dat God openlijk bij Zijn volk woonde, of dat zij vrijelijk op alle tijden tot Hem konden gaan.

Hij woonde in de tabernakel. Hij woonde inderdaad in Zijn binnenste heiligdom - de heiligste plaats, of het Heilige der Heiligen - dat van de rest van de tabernakel was afgesloten door een dik "voorhangsel" of gordijn. Niet iedereen kon het Heilige der Heiligen ingaan. Alleen een priester mocht dat. Evenmin konden alle priesters binnengaan; slechts één: de hogepriester. En zelfs hij kon niet ingaan, wanneer hij wilde, doch slechts eenmaal per jaar, op de vastgestelde tijd. En zelfs dan kon hij niet maar eenvoudig tot in de tegenwoordigheid van God treden, want hij moest het bloed van het offerdier meenemen. Zo lezen we in Hebr.9:7,8:

"Maar in de tweede tabernakel [de heiligste plaats] ging ALLEEN DE HOGEPRIESTER, EENMAAL DES JAARS, NIET ZONDER BLOED, hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor de misdaden van het volk. Waarmee de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg van het heiligdom nog niet openbaar gemaakt was..."

Dus terwijl God inderdaad dichterbij Israël woonde dan bij enig ander volk van die tijd, hield Hij Zich zelfs van hen nog steeds op afstand.

Met ons is het zo niet. Er is thans geen barrière, wat voor een dan ook, tussen God en Zijn volk. Want in de grote Paulinische openbaring vinden wij ook, dat het meest nederige lid van het Lichaam van Christus "begenadigd is in de Geliefde" (Eph.1:6), een plaats voor God heeft verkregen, "gij zijt in Hem volmaakt" (Kol.3:1-3), en door de weldaad van zijn doop in Christus een plaats is gegeven in de hemelse gewesten, gezeten aan de rechterhand van God (Eph.2:6; Kol.3:1-3), om daar "gezegend" te zijn met "alle geestelijke zegeningen" (Eph.1:3).

Dus onze positie is en blijft een hemelse positie, eenvoudig omdat wij "in Christus" zijn. Het kan zijn, dat wij deze positie als zodanig niet altijd innemen, noch ons de zegeningen in de hemel toeëigenen en ervan genieten, maar de positie blijft dezelfde. God ziet ons altijd in Christus aan Zijn rechterhand (zie Rom.8:1,31-34).

Maar ook wat onze ervaring betreft zijn wij veel dichterbij God gebracht dan Israël ooit was. Tot de Hebreeuwse gelovigen die in Christus bleven geloven toen Israël opzij was gezet wegens haar ongeloof, schreef Paulus door inspiratie: "Daar wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus; op een verse, levende weg; welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees" (Hebr. 10:19,20).

Sommigen hebben verondersteld dat dit geen betrekking kan hebben op het Lichaam van Christus, omdat zij reeds in Gods tegenwoordigheid gezeten zijn in Christus. Maar onze

positie moet niet verward worden met onze ervaring en ons voorrecht. De brief aan de Efeziërs; dezelfde brief die leert dat wij gezeten zijn aan Gods rechterhand; leert ook dat wij toegang hebben tot Zijn tegenwoordigheid (dat wil zeggen: werkelijk). Schrijvende aan heidense gelovigen; maar schrijvende over Joodse zowel als heidense gelovigen; zegt Paulus door de Geest:

"En komende heeft Hij door het evangelie vrede verkondigd aan u die veraf waart, en hen, die nabij waren. Want door Hem HEBBEN WIJ BEIDEN DE TOEGANG door één Geest tot de Vader" (Eph.2:17,18).

In Rom.5:1,2 wordt zowel over onze plaats als over ons voorrecht gesproken:

"Wij dan, GERECHTVAARDIGD uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij ook de TOEGANG HEBBEN door het geloof tot deze genade, in welke wij staan..."

Hoe nabij heeft God ons tot Zichzelf gebracht! In Christus zijn wij reeds tot in Zijn tegenwoordigheid gebracht. In onze dagelijkse omgang "hebben wij de toeleiding door het geloof tot deze genade, in welke wij staan"! Als wij de woorden van Mozes lezen:

"Immers, welk groot volk is er, waaraan de goden zo nabij zijn als de Heere, onze God?", dan kunnen wij de meer innige nabijheid van God tot Christus en de leden van Zijn Lichaam aanschouwen; en met diepe dankbaarheid zingen: Nabij, zo heel dicht bij God, nog dichterbij kan niet, Want in de Persoon van Zijn Zoon, ben ik net zo nabij als Hij.

EEN GETUIGENIS VOOR ENGELEN EN MENSEN

Laten wij zien, hoe Mozes Israel aanspoorde getuigenis te geven aan de volken rondom hen omtrent de wijsheid van het gehoorzamen aan de wet en hoe -vergelijkenderwijs - Paulus ons verzoekt getuigenis te geven aan mensen en engelen, omtrent de wijsheid van Gods bedoelingen met betrekking tot ons, op basis van genade. Tot Israel zei Mozes:

"Behoudt ze dan, en doet ze; want dat zal uw wijsheid en verstand zijn voor de ogen der volken, die al deze inzettingen horen zullen, en zeggen: dit grote volk alleen is een wijs en verstandig volk!" (Deutr.4:6).

Tot ons verklaart de apostel Paulus door de Geest dat God "het geheimenis" heeft bekend gemaakt:

"Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in de hemel, de veelvuldige wijsheid Gods"(Eph.3:10).

Indien begrepen wordt dat het geheimenis Gods antwoord is op Satans pogingen de vervulling van de profetie onmogelijk te maken, dan krijgt deze verklaring een nog grotere betekenis. Het verklaart ook waarom Paulus over zichzelf schreef:

"...Want wij zijn een schouwspel geworden voor de wereld, en de engelen, en de mensen" (1 Kor.4:9).

TOERUSTING TOT GEESTELIJKE OVERWINNING

Er ligt echter méér dan getuigenis in de vermaningen van Mozes en Paulus. Mozes waarschuwde zijn volk gereed te zijn voor oorlog tegen de volken die vastbesloten waren hen uit hun land te houden; hoewel, zo verzekerde hij hen, het Gods voornemen was Zijn volk de overwinning te geven:

"Om volken, die groter en machtiger waren dan wij voor uw aangezicht uit de bezitting te verdrijven; om u in te brengen, dat Hij hun land tot een erfenis gaf, als het op deze dag is" (Deutr.4:38).

Evenzo vermaant Paulus ons door de Geest om gereed te zijn voor de strijd; niet tegen "vlees en bloed" maar tegen Satan en zijn horden, die ons willen verhinderen onze positie (wat onze wandel betreft) in te nemen en onze zegeningen in de hemelse gewesten toe te eigenen.

"Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers van deze wereld, van de duisternis deze eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht" (Eph.6:12).

Maar zoals met Israel, zo is het ook met ons; het is de wil van God dat wij de overwinning behalen, en wij kunnen die behalen - door geloof. De gelovige behoeft niet altijd verslagen te zijn. Waarlijk, God heeft een genadevolle voorziening gemaakt voor overwinning in iedere strijd. Hij heeft ons Zijn "gehele wapenrusting" (Gr. panoply. "volle wapenrusting") gegeven, zodat wij kunnen "stand houden", en na de strijd nog staande bevonden worden, zoals Hij verder gaat met te zeggen:

"Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt weerstaan in de boze dag, en alles verricht hebbende, staande blijven " (Eph.6:13).

Het is duidelijk, dat deze wapenrusting volledig en voldoende is voor overwinning in elke situatie. Ze heeft geen beveiliging voor de rug; want degene die haar draagt, behoeft zich nooit om te draaien en te vluchten. Verbazende gedachte dat God ons heeft toegerust om Satan en de gevallen engelen op de vlucht te jagen en te verdrijven, zodat wij hun plaats in de hemel mogen bezetten!

Evenals het falende Israel heeft het Lichaam van Christus grotendeels gefaald in het verjagen van zijn vijanden en het in bezitnemen van zijn rechtmatig aandeel in de hemelse gewesten. God zal het uiteindelijk moeten doen voor beide, voor Israel en voor het Lichaam; geheel en al door genade.

Ons, de leden van het Lichaam, zal de Heere met "EEN ROEP", "met DE STEM DES ARCHANGELS" en "MET DE BAZUIN GODS" opnemen, om met Hem te zijn; dwars door de legerscharen van de boosheid (1 Thess.4:16,17). Dit alles spreekt van oorlog, of tenminste voorbereiding tot oorlog. En er zal inderdaad oorlog zijn - oorlog in de hemel zelf - voordat alles voorbij is, als God de dingen in Zijn handen neemt en Satan uit zijn lang vastgehouden positie – bezit - werpt (Openb.12:7-9), zodat wij in de volheid ervan mogen ingaan.

Tot slot: het feit, dat de kerk in haar geheel gefaald heeft "het land te bezetten", betekent niet dat wij persoonlijk zouden moeten falen, want het is tot de individuele leden van het "Lichaam van Christus" dat de apostel uitroept:

"...mijn broeders, WORDT KRACHTIG IN DE HEERE...doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt STAAN...opdat gij kunt WEDERSTAAN in de boze dag, en alles verricht hebbende, STAANDE BLIJVEN. ...STAAT DAN..." (Eph.6:10-14).

HET GELOOF VAN JEZUS CHRISTUS

In onze poging u attent te maken op de betrouwbaarheid van de Statenvertaling van de Bijbel, (December 1987) hebben we alleen geschreven over weglatingen van Schriftgedeelten of woorden. Er is echter nog een belangrijke waarheid die de vertalers over het hoofd hebben gezien. Waar men "het geloof VAN Jezus Christus" zou moeten lezen, lezen wij: "het geloof IN Jezus Christus". Het is ons gebed dat wanneer u dit artikel leest, uw hart vervuld zal worden met dankbaarheid voor de rijkdom van Gods genade.

"Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof VAN Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid." (Romeinen 3:22)

Sinds de reformatie en de standvastigheid van Maarten Luther zijn velen bekend geworden met de waarheid: "Rechtvaardigheid door het geloof". Sommige mensen weten dat rechtvaardigheid alleen door het geloof is, maar hebben het nooit persoonlijk aanvaard. Door welk geloof worden wij dan gerechtvaardigd? Is het door ons vertrouwen te stellen in de Heere Jezus Christus? Is ons geloof voldoende om de rechtvaardigheidsprocedure te beëindigen? Nee!

"Want de rechtvaardigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard uit geloof tot geloof..." (Romeinen 1:17).

Wij, als zondige mensen, moeten ons vertrouwen in het volbrachte werk van Jezus Christus aan het kruis stellen. In Hem geloven, Hem aannemen, (Johannes 1:12). Maar daardoor kunnen wij nog niet uitroepen: "Ik ben gerechtvaardigd door mijn geloof".

"Uit geloof tot geloof". Voordat wij in ons geloof zullen roemen, laten we opmerken dat alleen dankzij het geloof "van Jezus Christus" onze rechtvaardigheid is volbracht. Tijdens Zijn driejarige aardse bediening, heeft de Zoon gehoorzaamheid, geloof en vertrouwen in Zijn Hemelse Vader getoond.

De rijkdom van Gods genade is groot. Christus' rechtvaardigmaking aan het kruis geschiedde door Zijn geloof. De tijd dat Christus op deze aarde is geweest was een tijd, dat de Vader Zijn liefde heeft betoond. Zijn eniggeboren Zoon moest lijden aan het kruis. De Zoon geloofde Zijn Vader de gehele lijdensweg omdat Hij wist van de glorie die Hem daarna te wachten stond en de vreugde:

"Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus, Dewelke voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, Het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God." (Hebreeën 12:2)

Op het moment dat iemand gelooft, is hij in de ogen van God gerechtvaardigd, hij staat recht met God, en dat niet dankzij zijn geloof, maar dankzij het geloof van Jezus Christus, omdat Hij de Eerste was, Die Zijn hemelse Vader geloofde. De Heere Jezus Christus had Zelf ook geloof, en daarom is Hij ook geloofwaardig geworden. Sommigen verklaren: "Ik geloof in mij zelf" Anderen geloven in Boeddha of Mohammed. Het verschil tussen geloof in een object, en geloof in Degene Die door God aan ons is gegeven, is Zijn geloofwaardigheid.

"En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door HET GELOOF VAN CHRISTUS IS, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof" (Filippenzen 3:9, zie ook Galaten 2:16).

Christus' werk aan het kruis is het bewijs, dat alleen Iemand met zo'n geloof zo iets voor heel de mensheid kon volbrengen. Door Christus en Zijn geloof is de wet van Mozes aan het kruis genageld, (Kolossensen 2:14). Wanneer de zondige mens gelooft wat Christus door Zijn geloof heeft volbracht, is het hem tot zaligheid.

Tenslotte tot onze bemoediging: alles wat wij uit Gods genade hebben, houden wij, niet omdat ons geloof zo sterk is, maar Zijn geloof zo vast. Let op hoe de apostel Paulus dit verklaart i.v.m. het ongeloof van de Jood en het geloof van God. Vertrouw niet op uw werken of geloof. Vertrouw Het geloof van Jezus Christus.

"Want wat is het, al zijn sommigen ongelovig geweest? Zal hun ongelovigheid het GELOOF VAN GOD te niet doen?" (Romeinen 3:3)